

Arrest

nr. 92 269 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. LENAERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Sinds tien jaar werkt u voor de monarchistische partij Kian Iran die in Iran de ideologie van Shah Reza Pahlavi verspreidt en opnieuw een constitutionele monarchie wil installeren in Iran. Deze organisatie wordt vanuit Zweden geleid door kolonel K. F. (...). Uzelf weet wie uw directe overste is en wie de 16 leden zijn die onder u werkten, maar verder kent u de structuur en de leden van de organisatie niet. U verspreidde voor de organisatie (beeld-)materiaal van Pahlavi onder de leden van uw cel, die deze informatie op hun beurt verder verspreidden. Uw echtgenote P. P. (...) was hoofd van

de vrouwenafdeling van Kian Iran in Teheran. Tijdens de demonstraties die volgden op de presidentsverkiezingen van 2009 nam u samen met uw echtgenote, in naam van Kian Iran, deel aan meerdere demonstraties. Tijdens deze demonstraties toonde u uw solidariteit met de Groene Beweging en het Iraanse volk en scandeerde u slogans. U hield zich ver van confrontaties en conflicten en kende geen problemen bij deze demonstraties. Op 16/5/1388 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 7/8/2009 Europese tijdrekening) werd u evenwel thuis samen met uw echtgenote en zoon gearresteerd. U werd gedurende 2,5 maand vastgehouden en ondervraagd over uw deelname aan de demonstraties en de Groene Beweging. U ontkende alles en werd na het ondertekenen van een beloftebrief vrijgelaten. Uw echtgenote en zoon waren al na 2 dagen vrijgelaten. U kende hierna geen problemen meer. Op 25/8/1390 (16/11/2011) kwamen plots agenten in burger naar uw huis met het bericht dat er een arrestatiebevel op uw naam stond. U was niet thuis, maar er vond een huiszoeking plaats en uw laptop en de computer van uw echtgenote, evenals dvd's, cd's en usb-sticks waar uw werk voor Kian Iran op stond, werden meegenomen. U weet niet precies waarom u gezocht werd, maar u ziet vier mogelijke redenen. Eén mogelijkheid is dat u ten gevolge van uw arrestatie op 16/5/1388 (7/9/2009) en vroegere problemen op uw werk in 1380 (2001, 2002) waarbij u voor 45 dagen werd vastgehouden, gezocht werd. Een tweede mogelijkheid is dat uw e-mailverkeer gehackt werd door hackers van de Iraanse overheid. Een derde en vierde mogelijkheid zijn dat er iemand binnen uw cel bij Kian Iran geïnfilteerd is en u heeft verklikt of dat er iemand van uw cel gearresteerd is en u heeft aangegeven. Uw echtgenote verliet het huis en bracht u op de hoogte. Jullie namen de bus naar Tabriz waar u uw vader, die niets afwist van uw activiteiten voor Kian Iran, op de hoogte bracht van het feit dat u werd gezocht. U vertelde hem enkel dat dit wegens uw politieke activiteiten was, meer niet. U besloot met uw echtgenote en uw zoon Iran te verlaten. U besepte immers dat u, indien u langer zou blijven, gearresteerd zou worden en u dan onder marteling informatie over anderen zou moeten vrijgeven waardoor u die anderen in gevaar zou brengen. U kwam in contact met een smokkelaar die jullie naar Groot-Brittannië zou brengen. Aangezien jullie volgens de smokkelaar enkel twee per twee konden reizen, vertrok u eerst met uw zoon op 21 november 2011. Uw echtgenote zou dan met een andere vrouw twee dagen later volgen. Tijdens jullie reis per vrachtwagen hoorde u van de smokkelaar dat uw echtgenote al in Groot-Brittannië was aangekomen, maar dat er problemen waren aan de grens en dat u en uw zoon niet konden doorrijden. De smokkelaar regelde valse paspoorten voor jullie en bracht jullie naar Zurich, waar jullie een bus naar Brussel namen. In de luchthaven van Brussel, onderweg naar Dublin, werden u en uw zoon door de Belgische autoriteiten onderschept. U vroeg hierop in België asiel aan op 9 januari 2012. Uw echtgenote had intussen reeds op 16 december 2011 in Groot-Brittannië een asielaanvraag ingediend. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees gearresteerd te zullen worden en in de gevangenis te zullen belanden of zelfs de doodstraf te zullen krijgen wegens uw betrokkenheid bij Kian Iran, waar de Iraanse autoriteiten na de inbeslagname van uw laptop en andere spullen nu zeker van op de hoogte zijn.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenasnameh) evenals de geboorteboekjes van uw echtgenote en uw zoon; uw identiteitskaart (karte melli) en deze van uw echtgenote en zoon; uw huwelijksboekje; uw Iraans rijbewijs; twee legerdienstkaarten; een brief van het hoofd van Kian Iran in Zweden waarin uw activiteiten voor de organisatie worden beschreven en gemeld wordt dat u ten gevolge van deze activiteiten het risico loopt in Iran vervolgd te worden; een afprint van de website www.kianiran.com waarop zowel van u als van uw echtgenote een foto gepubliceerd staat; een e-mail met internetlinks naar informatie rond Reza Pahlavi die u voor Kian Iran heeft verspreid; een brief van de Iraanse organisatie Association of Wisdom and Traditions of Iran (AWTI), een organisatie met zetel in Londen die hetzelfde doel heeft als Kian Iran, waaruit blijkt dat u als vrijwilliger betrokken was bij deze organisatie die streeft naar democratie in Iran en waarin gemeld wordt dat uw leven door deze activiteiten in Iran in gevaar is; twee internetartikels die handelen over hackers in Gmail-accounts in Iran, waarmee u uw hypothese wil ondersteunen dat ook uw e-mail mogelijk werd gehackt; een internetartikel over de ondervraging van familieleden van journalisten die werken voor Radio Farda door de Iraanse inlichtingendienst, waarmee u wil aantonen dat de Iraanse overheid de naasten van politieke activisten onder druk zet om een gevlucht familielid ertoe aan te zetten zich aan te geven; en diverse documenten i.v.m. de asielprocedure van uw echtgenote in Groot-Brittannië, waaruit blijkt dat zij, na de intrekking van de oorspronkelijke weigeringsbeslissing, uiteindelijk erkend werd als vluchteling en een verblijfsstatuut voor vijf jaar (juni 2012 – juni 2017) kreeg.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan gewezen worden op verschillende merkwaardigheden en elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ernstig op de helling zetten.

U verklaarde Iran te hebben verlaten nadat de Iraanse autoriteiten u thuis kwamen zoeken en materiaal van Kian Iran vonden, waardoor uw activiteiten voor deze organisatie bekend raakten bij de Iraanse autoriteiten (CGVS 20/3/2012, p. 16). U weet niet om welke reden u precies gezocht werd, maar u ziet vier mogelijke redenen: ofwel werd u gezocht wegens vroegere problemen en uw arrestatie tijdens de demonstraties, ofwel werd uw e-mailverkeer gehackt, ofwel werd u verraden door iemand die in uw cel geïnfilteerd was, ofwel werd u verklikt door iemand van uw cel die gearresteerd werd (CGVS 8/6/2012, p. 3-4, 6-7). Wat betreft deze vier vermoedens dient opgemerkt te worden dat het louter vermoedens betreft die u allerminst sterk kan maken, temeer u enkel stelt dat een (of een combinatie) van de vier vermoedens zeker klopt, maar u geenszins met zekerheid weet welke van de vier, een redenering die elke zin voor logica mist (CGVS 8/6/2012, p. 4). Bovendien stelde u zelf dat u de eerste mogelijkheid, namelijk dat u werd gezocht naar aanleiding van uw problemen op uw werk en uw arrestatie na de demonstraties, niet echt als mogelijke verklaring zag en dat u tijdens de demonstraties waar u aan deelnam nooit problemen met de autoriteiten kende en zich ver weg hield van alle confrontaties en conflicten. U gaf deze mogelijkheid slechts 1% (CGVS 8/6/2012, p. 7, 14). Voorts verklaarde u dat u uw e-mailaccount onderzocht op sporen van hackers, maar hiervan geen enkel spoor terugvond dat er op wees dat uw e-mailaccount inderdaad gehackt werd (CGVS 8/6/2012, p. 3-4). Tot slot gaf u aan dat u aan uw overste (en tevens schoonbroer) K. (...) - en via hem aan het hoofd van de organisatie - vroeg of hij weet had van arrestaties of infiltranten binnen de organisatie, waaruit bleek dat er nog nooit iemand gearresteerd was en er geen andere problemen waren geweest (CGVS 8/6/2012, p. 7-9).

Daarenboven is het opmerkelijk dat u geenszins op de hoogte bent van enige verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijke situatie na uw vertrek uit Iran. Zo weet u niet of er nog naar u gezocht zou zijn door de Iraanse autoriteiten (CGVS 8/6/2012, p. 3). Ofschoon u nog telefonisch contact onderhoudt met uw ouders in Iran wordt er u niets bijzonders verteld aangaande uw problemen en dit uit veiligheidsoverwegingen. Jullie hebben immers schrik dat de telefoon afgeluisterd wordt door de Iraanse autoriteiten (CGVS 20/3/2012, p. 5; 8/6/2012, p. 2-3). Deze uitleg voor uw totaal gebrek aan kennis over een eventuele verdere zoektocht naar u door de Iraanse overheid volstaat echter hoegenaamd niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u via andere kanalen dan de telefoon (internet, e-mail – en dit terwijl u zelf nochtans aangaf dat e-mailverkeer gehackt kan worden door de Iraanse overheid (CGVS 8/6/2012, p. 3) uw contact met de leden van de cel met wie u voor Kian Iran actief was in Iran heeft proberen te herstellen (CGVS 20/3/2012, p. 5-6). Uit niets blijkt aldus dat u niet op een andere manier dan de telefoon met uw ouders in contact zou kunnen treden om alsnog verdere informatie aangaande de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten ten aanzien van u te verkrijgen. Dat u dergelijke stappen tot het verkrijgen van verdere informatie niet onderneemt is een houding die niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt in 1390 (2011) daadwerkelijk gezocht te zijn / actueel gezocht te worden door de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg heeft u evenmin aangetoond dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw betrokkenheid bij Kian Iran.

Wat deze door u beweerde betrokkenheid bij Kian Iran betreft, is het bovendien opmerkelijk dat uw kennis over Kian Iran, ofschoon u er volgens uw verklaringen al meer dan tien jaar actief voor zou zijn, zeer gebrekkig is. Zo weet u niet hoeveel leden Kian Iran telt, wanneer en waar de partij werd opgericht, en wie er (buiten K. (...)) boven u staat. Verder kent u buiten de 16 leden die onder u staan niemand van de organisatie, weet u niet hoe de organisatie gestructureerd is en wie welke functie draagt en of er al ooit iemand van de organisatie gearresteerd is geweest of problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS 20/3/2012, p. 8- 10; 8/6/2012, p. 9, 15). Als reden hiervoor gaf u de geenszins overtuigende verklaring dat de partij uit veiligheidsoverwegingen alle informatie geheim houdt en dat de enige informatie die u heeft, van hun website komt (CGVS 20/3/2012, p. 8-10).

Hoe dan ook kan gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat monarchistische groeperingen in Iran zeer klein van omvang zijn en dat het louter individuen betreft die weinig organisatorische samenhang vertonen en die de laatste jaren geen zichtbare activiteiten meer hebben verricht. De Iraanse autoriteiten beschouwen personen met monarchistische sympathieën dan ook niet echt als bedreiging en richten hun aandacht vooral op sterke groeperingen en bewegingen. Ook Kian Iran, bovendien gevestigd in Zweden, is volgens deze informatie een zeer kleine partij die geen activiteiten, aanhang en structuren heeft in Iran. De partij, die zeer weinig bekendheid geniet in Iran kan volgens deze informatie dan ook niet als serieus beschouwd worden. De partij zou evenwel geregeld geld vragen ter ondersteuning van een asielaanvraag.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde asielmotieven.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, deze van uw familie, uw huwelijksakte en uw legerdienstkaarten bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw echtgenote en zoon, uw huwelijk en het feit dat u uw legerdienst heeft vervuld, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De brief van Kian Iran, evenals de brief van AWTI, zijn evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Het betreft hier twee documenten die een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen, temeer u zelf verklaarde met het oog op het verkrijgen van dergelijke attesten contact te hebben opgenomen met beide organisaties (CGVS 20/3/2012, p. 12). Ook de afprint van de website van Kian Iran waar uw foto op gepubliceerd staat kan bovenstaande beslissing niet wijzigen, temeer uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat deze foto louter en alleen op de website werd geplaatst om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS 20/3/2012, p. 10-11, 12, 19; CGVS 8/6/2012, p. 7). Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat het louter neerleggen van documenten onvoldoende is om een asielaanvraag te bewijzen. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten tevens ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. De e-mail met internetlinks naar informatie rond Reza Pahlavi die u voor Kian Iran zou hebben verspreid toont op zich geenszins aan dat u deze informatie daadwerkelijk in Iran heeft verspreid. De internetartikelen over het hacken van e-mailverkeer in Iran staven uw beweringen dat de Iraanse overheid e-mailverkeer in de gaten houdt (CGVS 8/6/2012, p. 3), maar tonen niet aan dat dit voor u persoonlijk het geval was. Het internetartikel over de ondervraging van familieleden van journalisten die werken voor Radio Farda bevat evenmin een direct verband met u, temeer u geen concrete indicaties aanbracht als zouden uw ouders gevisieerd zijn door de Iraanse overheid om u onder druk te zetten (CGVS 8/6/2012, p. 2-3). De documenten betreffende de asielaanvraag van uw echtgenote in Groot-Brittannië tonen aan dat zij daar erkend werd als vluchteling en een verblijfsrecht voor vijf jaar kreeg. Uit niets in deze documenten blijkt evenwel op grond waarvan precies haar het statuut van vluchteling werd toegekend. Hoe dan ook dient hier opgemerkt te worden dat het verlenen van toegang aan, het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie vigerende wetgeving(en). De Belgische staat is dan ook niet a priori gebonden door beslissingen genomen door Groot-Brittannië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste en een tweede middel respectievelijk op de schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Gezien de samenhang tussen beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en koppelt hieraan een uiterst kort hernemen van de kernelementen van haar asielrelaas.

De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenmin beantwoordt een theoretische uiteenzetting over de daden van vervolging aan de vereiste concrete argumenten ter weerlegging van de aan verzoekende partij geëigende motivering in de bestreden beslissing.

2.2.3. Betreffende de motivering aangaande de vermoedelijke redenen van vervolging betoogt verzoekende partij dat zij *“duidelijk heeft willen verklaren dat er verschillende exacte mogelijkheden zijn, maar het heeft uiteraard allemaal te maken met haar activiteiten voor de Kian Iran”*.

De Raad is van oordeel dat dit argument de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas verder ondermijnt. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zich bij het gehoor op het Commissariaat-generaal uitput in een opsomming van vier vermoedelijke redenen van vervolging anno 2011 die zowel inhoudelijk als in tijd uitermate uiteenlopend zijn – gaande van problemen op het werk in 2001/2002 over een arrestatie in 2009, hacking van mailverkeer tot infiltratie en verklikking – en de kansen hiertoe onderling af te wegen, om finaal in het verzoekschrift het vastgestelde amalgaam aan redenen te reduceren tot de activiteiten voor de Kian Iran. Deze al te eenvoudige plotse bundeling van vermoedelijke redenen vermag derhalve niet de desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen.

2.2.4. Voor wat betreft het betoog van verzoekende partij: *“Dat hij daarenboven grote risico loopt op vervolging gezien is geweten dat zonder enig berechting mensen worden opgepakt en vastgezet voor 20 jaar. Of langer of tot de dood.”*, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering is die door verzoekende partij op generlei wijze met enig objectieve informatie wordt onderbouwd. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht waardoor de discussie over het al dan niet wederrechtelijk opleggen van een bepaalde strafmaat niet ter zake dienend is.

2.2.5. Waar verzoekende partij met betrekking tot het zich niet informeren naar haar huidige situatie in haar land van herkomst, wat de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees verder hypothekeert, herhaalt dat in Iran het telefoonverkeer wordt afgeluisterd en elektronische communicatie wordt gehacked, eraan toevoegend dat haar ouders geen kennis hebben van pc's en dergelijke, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven zelf via internet en email te hebben geprobeerd het contact met de leden van de cel met wie zij voor Kian Iran actief was in Iran te behouden (administratief dossier, stuk 10, p. 5-6). Verzoekende partij geeft derhalve door haar eigen handelen aan dat informatieverwerking op deze wijze tot de mogelijkheden behoort. De desbetreffende motivering van verwerende partij die luidt als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u via andere kanalen dan de telefoon (internet, e-mail – en dit terwijl u zelf nochtans aangaf dat e-mailverkeer gehackt kan worden door de Iraanse overheid (CGVS 8/6/2012, p. 3) uw contact met de leden van de cel met wie u voor Kian Iran actief was in Iran heeft proberen te herstellen.”*, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verder wijst de Raad erop dat buiten telefonische en elektronische communicatie ook nog andere communicatiemiddelen aanwezig zijn waarbij de vereiste informatie niet noodzakelijk via de ouders, maar eveneens via vrienden en kennissen, eventueel door toedoen van een Iraans advocaat, kan worden opgevraagd.

2.2.6. Als verschoningsgrond voor haar gebrekkige kennis over de partij Kian Iran voert verzoekende partij aan dat om veiligheidsredenen de structuur van deze partij geheim wordt gehouden waardoor elk individu enkel diegenen kent waarvoor hij verantwoordelijkheid draagt.

Daargelaten de vaststelling dat deze verschoningsgrond een blote bewering betreft die op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd, oordeelt de Raad dat deze verschoningsgrond geen verklaring kan bieden voor de onwetendheid van verzoekende partij – die reeds meer dan tien jaar actief was in deze partij en er bovendien een leidinggevende rol beweert te hebben – aangaande waar en wanneer deze partij werd opgericht en of er al dan niet iemand van deze organisatie problemen kende

met of gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten. Vooral dit laatste hiaat betreft een fundamenteel gegeven in het veilig stellen van de overige leden van de partij en is niet verenigbaar met het argument van verzoekende partij dat geheimhouding en de eraan inherente onwetendheid is ingegeven door veiligheid. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.7. Betreffend het onbeduidend karakter van de partij Kian Iran merkt verzoekende partij op dat het zeer opmerkelijk is dat *“Amnesty International op 28/01/2010 verhaalt en veroordeelt ‘the shocking execution of monarchists of Iran’ door de Iraanse autoriteiten”*.

De Raad beperkt zich desbetreffend op te merken dat het citaat van Amnesty International, waarvoor verzoekende partij geen exacte bronvermelding aangeeft waardoor controle op zich onmogelijk is, het enkel heeft over monarchisten, doch uit niets blijkt dat het hier leden van de partij Kian Iran betreffen. Voormeld citaat weerlegt dan ook niet de betreffende motivering van verwerende partij.

2.2.8. Waar verzoekende partij ten slotte nog opmerkt dat bij de erkenning van de status van vluchteling in Groot-Brittannië in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij ook het artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 geldt, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag de Belgische asielinstanties niet gebonden zijn door de beslissing van de Britse autoriteiten in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij. Daarenboven dient elke asielaanvraag op individuele wijze te worden beoordeeld.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij kan derhalve de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT